

Version latine n°7 : oraison funèbre pour un perroquet

Poème en hommage au perroquet récemment décédé d'un certain Melior.

Psittace, dux uolucrum, domini facunda uoluptas,
humanae sollers imitator, psittace, linguae,
quis tua tam subito praeclusit murmura fato ?
Hesternas, miserande, dapes moriturus inisti
nobiscum, et gratae carpentem munera mensae
errantemque toris mediae plus tempore noctis
uidimus. Adfatus etiam meditataque uerba
reddideras. At nunc aeterna silentia Lethes
ille canorus habes. Cedat Phaethontia uulgi
fabula : non soli celebrant sua funera cygni.
At tibi quanta domus rutila testudine fulgens,
conexusque ebori uirgarum argenteus ordo,
argutumque tuo stridentia limina cornu
et querulae iam sponte fores ! uacat ille beatus
carcer, et augusti nusquam conuicia tecti.
Huc doctae stipentur aues quis nobile fandi
ius natura dedit [...] ;
ferte simul gemitus cognataque ducite flammis
funera, et hoc cunctae miserandum addiscite carmen :
« Occidit aerae celeberrima gloria gentis
psittacus, ille plagae uiridis regnator Eoae ?
[...]
Ille salutator regum nomenque locutus
Caesareum et queruli quondam uice functus amici,
nunc conuiuia leuis monstrataque reddere uerba
tam facilis, quo tu, Melior dilecte, recluso
numquam solus eras. »